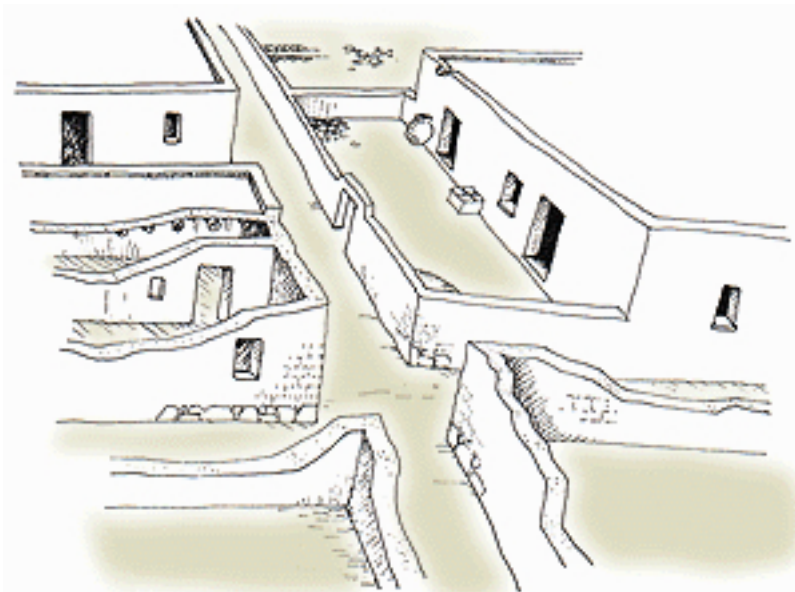

Η Μάνικα είναι ένας παραθαλάσσιος οικισμός βόρεια της Χαλκίδας που ελέγχει τον βόρειο Ευβοϊκό κόλπο.

Ο οικισμός που άνθησε στην Πρωτοελλαδική II περίοδο, διαθέτει οδικό σύστημα που διαμορφώνει μεγάλα οικοδομικά τετράγωνα, με οικίες ορθογώνιες ή αψιδωτές, πλακόστρωτες ή βοτσαλωτές αυλές, εργαστήρια, πηγάδια, εστίες και ιερά, ενώ τείχος περιβάλλει σε ορισμένα σημεία τον οικισμό.

Τα νεκροταφεία είναι οργανωμένα σε συστάδες λαξευτών τάφων, στους οποίους οι νεκροί θάβονταν σε εμβρυακή στάση. Οι τάφοι αυτοί είχαν είσοδο με δρόμο, και παρουσιάζουν ομοιότητες με κάποιους κυκλαδικούς τάφους, αλλά και με τάφους του Εύξεινου Πόντου που ανήκουν στον πολιτισμό Kurgan. Στο εσωτερικό τους βρέθηκαν πλούσια κτερίσματα, όπως τοπική κεραμική, κοινή στον ελλαδικό χώρο της περιόδου αυτής, αλλά και εισαγωγές από

τις Κυκλάδες και την Τροία.

Τα τηγανόσχημα σκεύη, αλλά και το πλήθος των ειδωλίων κυκλαδικού τύπου, δείχνουν έντονη κυκλαδική παρουσία, ίσως εγκατάσταση Κυκλαδιτών στην περιοχή, ίσως, με κύριο σκοπό τη διακίνηση του οψιανού. Η Μάνικα πρέπει να υπήρξε η γέφυρα μεταξύ των νησιών του Αιγαίου και της ηπειρωτικής Ελλάδας. Η εύρεση αντικειμένων με προέλευση από το βορειοανατολικό Αιγαία, όπως το τρωικό δέπας αμφικύπελλο, υποδηλώνει ότι οι κάτοικοι ταξίδευαν σε ανατολικότερες περιοχές.

Εκτός από τη ναυτιλία και το εμπόριο, οι κάτοικοι της Μάνικας ασχολήθηκαν με τη γεωργία, την κτηνοτροφία και την επεξεργασία του χαλκού. Οι σφραγίδες που βρέθηκαν στον οικισμό υποδηλώνουν τη διοικητική οργάνωσή του, ενώ τα πλούσια και κομψά αντικείμενα μαρτυρούν την υψηλή ποιότητα ζωής

Η Μεσοελλαδική περίοδος είναι σε σχέση με την προηγούμενη φτωχότερη και πιο "ασκητική". Η Μάνικα εξακολουθεί να αποτελεί βασικό οικισμό, ενώ μικρότερες εγκαταστάσεις υπήρχαν στην Αγία Ελεούσα, τον Δοκό, το Αφράτι, τον Μπαταριά, την Κακή Κεφαλή, παράλιες ως επί το πλείστον περιοχές.